

800 Mand pr. Bataillon, og saa vilde det være heldigt for os at være ham overlegen, eller vi komme til at kæmpe med en Fjende, der har 1,000 Mand pr. Bataillon, og saa gaar det ikke an foruden den øvrige Underlegenhed tillige at være ham underlegen i Styrke. Men dertil kommer, at Nutidens Kampe medføre meget betydelige Tab, og det er derfor rigtigt at bringe Afdelingerne op til en stor Styrke, for derigjennem at sætte dem nogenlunde i Stand til at udføre den Tjeneste, der kan komme til at paahvile dem, uanset de Tab, de kunde være udsatte for. Jeg skal som et Exempel nævne, at under den sidste Halvdel af Dybbøls Forsvar talte Kompagnierne neppe effektivt mere end 120 Mand, medens den normerede Styrke var 200 Mand. I Øvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at Løbentzen overhovedet gaar i Retning af stærke Batailloner, idet man hylder et gammelt fransk Ord, som siger, at „Slagenes Gud holder paa stærke Batailloner“. Faktisk er det altsaa, at man ved Flertallets Forslag vil berøve Feltshæren en Treiedel af dens Styrke, det vil sige 10 Batailloner. Vil man nu sige, at der gives jo Erstatning i Landeværnet, saa vil jeg svare, at man kan ikke bruge Landeværnet til Kamp i aaben Mark og det af to Grunde. Dels fordi det er ældre Mandskab, der er mindre bevægeligt, og dels fordi man ikke kan skaffe et Officerkorps, som er i Stand til at føre dette Mandskab. Det er en Erfaring, vi have haft Leilighed til at gjøre saavel i Felttoget 1848 som i Felttoget 1864, at til at føre og kommandere ældre Mandskab hører der særligt dygtige Befalingsmænd. Landeværnet kan derfor efter min Mening kun bruges som Besætningstropper og til Bevogtning af Stappe-linierne. Andre Stæder bruger man det tillige til Cernerung, men det vil der neppe blive nogen Anledning til hos os.

§ 4 begynder med de Ord: „Under Artillerikommandoen henhører“. Udtrykket burde vistnok referere sig til Udtrykket i § 1, og det burde da hedde „Artilleriet“, ligesom der ogsaa burde være en vis Overensstemmelse mellem det her brugte Udtryk og Udtrykket i § 28. Det skal jeg imidlertid lade staa hen, for at spørge: hvad er Artillerikommandoen? Det er den øverste Artilleriinstants, som i Tilfælde af Krig er knyttet til Hovedkvarteret, men den eksisterer ikke i Fredstid. Hvis Tanken, hvad der er muligt, skulde være den at slaa fast, at Artilleriet med Hensyn til Kommando udelukkende er underlagt Artillerigeneralen og ikke nogensomhelst anden Myndighed, saa maa Forslagets Koncipist have glemt, at man fra Flertallets Side er gaaet ind paa, hvad Krigsministeren har foreslaaet med Hensyn til Hærens Inddeling i Divisioner, thi af Divisionsinddelingen følger, at, da Divisionen bestaar af forskellige Vaabenarter, vil en Del af Artilleriet blive underlagt Divisionskommandoen, og hvad der er underlagt denne, staaer i Kommandoforhold udelukkende under

Divisionsgeneralen og kun med Hensyn til Inspiceringen under Generalinspektøren for Artilleriet. At bevare dette Forhold med Hensyn til Inspiceringen er nødvendigt, thi kun ad den Vej vil det være muligt at tilvejebringe den nødvendige Ensartethed i Uddannelsen, som Vaabnet ikke paa nogen Maade kan undvære. Men er den omhandlede Ordning mindre heldig, saa er den Ordning, man har truffet for de takstte Afdelinger i Artilleriet, endnu uheldigere. Ser man hen til Feltartilleriet, har man strøget det Mellemled mellem Afdelingen og Artillerigeneralen, som er foreslaaet af den høje Regering, og det Mærkelige er, at man derved netop har strøget den Instants, som i Tilfælde af Krig skal være Artillerikommando; thi den øverste Artilleristyrelse gaar albrig med i Felten, men bliver hjemme. Hvad selve Artilleriregimenterne angaar, har jeg allerede sagt, at jeg ikke anser det for heldigt at sammenfætte dem af fire Batterier; jeg tror, det er eet Batteri mere, end det er heldigt med Hensyn til en forsvarlig Føring. Vil man henvise til, at man i fremmede Hære ogsaa har Afdelinger paa fire Batterier, vil jeg dertil svare, at man maa erindre, at der ere Batterierne paa 6 Kanoner, medens vore ere paa 8. Naar den ærede Ordfører ved 2den Behandling beklagede sig over, at man fra Mindretallets Side ikke tilstrækkelig havde paaskjønnet den Velvillie, hvormed Flertallet var kommet forlangendet om Artilleriets Udvikling i Møde, skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke ser, at der fra vor Side var nogen rimelig Grund til en saadan Paaskjønnelse, thi Sammenligningspunktet for os var, hvad der er forelagt af den høje Regering. Nu har Regeringen forlangt 12 Liniebatterier og 4 Reserverebatterier, altsaa i Alt 16. Flertallet giver os 13 Batterier og 2 Mitrailleusebatterier — de sidste vil jeg gjerne skænke det ærede Flertal — altsaa i Alt 15 Batterier, og der forekommer mig derfor ikke at være nogen Grund til Paaskjønnelse. Ser jeg hen til det Antal af Skyts, som man derved bringer ind i Hæren, maa man sammenligne det med den Styrke af Fodfolk, som man raader over. Der bliver efter Flertallets Forslag 104 Kanoner til en Styrke af 21,000 Mand, hvilket bliver omtrent 5 Kanoner pr. 1,000 Mand. Men sæt, at det Tilfælde indtræffer, at man ikke er i Stand til at faae Fodfolkstyrken fra Sylland over til Sjælland, saa vil man komme til at kæmpe under det Forhold, at man har 9 til 10 Kanoner pr. 1,000 Mand. Her er altsaa et Misforhold, og hvad det overhovedet fører til at have et altfor stort Antal Kanoner i Forhold til Fodfolkstyrken, vil den ærede Ordfører kunne faae Oplysning om, naar han studerer Felttoget i 1814, men han vil da ogsaa se, at man kun kan indlade sig paa den Slags Experimenter, naar man har et meget betydeligt Antal Reserverekanoner, men det have vi ikke og ville vistnok albrig saae. Hvad Fæstningsartilleriet angaar, er det organiseret paa en Maade,